

ниятъ и грѣшниятъ Иванъ, който не е сторилъ никакво добро на земята, когато дойдохъ въ тая Рилска пустиня, не намѣрихъ въ нея човѣкъ, а само диви звѣрове и непроходими гори. Самъ се заселихъ въ нея съ звѣроветѣ, безъ да имамъ нито храна, нито покривъ. Небето ми бѣше покривъ, земята — постелка и билкитѣ — храна...”

По-нататѣкъ въ завещанието светецътъ упжтва своитѣ ученици и последователи, какъ да живѣятъ. Учи ги да следватъ неговитѣ примѣри и съ трудъ, постоянство, молитви и добри дѣла да живѣятъ. Учи ги да пазятъ вѣрата си, да изпълняватъ всичко което сж видѣли и чули отъ него, да живѣятъ братски и за-дружно. Да поучаватъ своитѣ енокръвни братя — българи-тѣ, да оставятъ езическитѣ обичаи и нрави и да пазятъ Христовата вѣра. Въ завещанието си св. Иванъ упжтва своитѣ ученици, че братството е длъжно да се препитава съ своя трудъ и дори да помага съ труда си и на своя народъ.

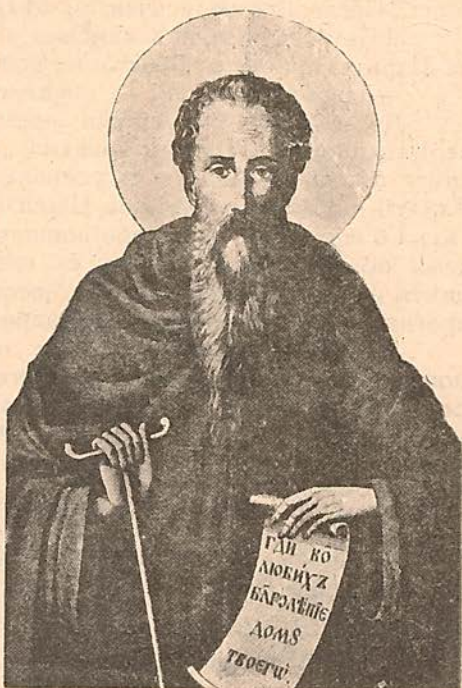
Следъ това св. Иванъ се оттеглилъ самъ, въ усамотение, и живѣлъ още петъ години. Той починалъ презъ 941 година — на седемдесетъ годишна възраст.

За смъртта му не узналъ никой. Чакъ следъ нѣколко дни монаситѣ намѣрили тѣлото му и го погребали въ пещерата при старата постница.

Минало се известно време. Монаситѣ забелязали, когато отивали на гроба на св. Ивана, че отъ гроба му излиза чудна благоуханна миризма. Тѣ разкопали гроба и се смаяли. Тѣлото било цѣло и отъ него излизало това благоухание.

Още веднага почнали да ставатъ чудеса при светитѣ мощи на светеца и да се лѣкуватъ болни хора. И започнали да се стичатъ отъ всички краища на отечеството болни и здрави, да се покланятъ предъ светитѣ мощи и да поднасятъ дарове на манастира.

Славата на светеца и на Рилския манастиръ се разнесли и извънъ границитѣ на България.

(Продължава и въ четвърта книжка).

Александъръ Спасовъ